सलिलं प्रागवस्थं च क्षणेन सरितामभूत् ॥ २५१ ॥
परिभाव्याद्भुतं तत् स प्रशंसामुखराननः ।
प्रणयाच्चङ्कुणं राजा मणियुग्ममयाचत ॥ २५२ ॥
स तमाह स्म विहसन् कर्मैमौ कुरुतो मणी ।
योग्यौ मत्पाणिगावेव किं स्यात् स्वीकरणेन वः ॥ २५३ ॥
सामान्येष्वेव लभते सोत्कर्षं वस्तु संप्रथां ।
महत्सु तस्य का शोभा विविधोत्कृष्टवस्तुषु ॥ २५४ ॥
प्रस्यन्दनं शशिमणेर्गणयन्ति तावद्यावत्
स्थितो जलनिधेः पुलिनैकदेशे ।
स स्वीक्रियेत यदि तेन ततस्तदास्य स्यन्दः
स्फुरन्नपि न तत्सलिले विभाव्यः ॥ २५५ ॥
इत्युक्त्वा विरते तस्मिन् राजा सस्मितमब्रवीत् ।
संभावयसि किं रत्नमाभ्यामभ्यधिकं मम ॥ २५६ ॥
ततोऽधिकतरं यद्वा कोषोत्थं मम पश्यसि ।
तदादाय प्रयच्छेदं निष्क्रयेण मणिद्वयं ॥ २५७ ॥
ततो महान् प्रसादोऽयमित्युक्त्वा चङ्कुणोऽब्रवीत् ।
स्वायत्ते स्वामिनो रत्ने मह्यमिष्टं प्रदीयतां ॥ २५८ ॥
गजस्कन्धेऽधिरोप्यैतन्मागधेभ्यो यदाहृतं ।
दत्वा सुगतबिम्बं तज्जनोऽयमनुगृह्यतां ॥ २५९ ॥